

Sygn. akt II Ka 179/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale Prokuratora Anny Olech – Maciąg

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2023 r.

sprawy **P. N. (1) i P. N. (2)**

oskarżonych o czyn z art. 278 §1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 15 grudnia 2022 r. sygn. akt II K 415/22

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. wydatki postępowania odwoławczego przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 179/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 15 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 415/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny - pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut apelacji prokuratora	
1.	<p>- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia polegający na niewłaściwym przyjęciu, że oskarżonej P. N. (1) nie można przypisać zamiaru dokonania kradzieży plecaka marki L. koloru granatowego z brązowymi wstawkami o wartości 810 złotych z zawartością tabletu firmy (...).2 koloru czarno-stalowego o numerze seryjnym (...) o wartości 4.400 złotych, które to ustalenia doprowadziły do uniewinnienia oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 278 § 1 kk, w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy prowadzi do wniosków przeciwnych, na podstawie którego można stwierdzić, że działanie oskarżonej przybrało postać zamiaru bezpośredniego;</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia polegający na niewłaściwym przyjęciu, że oskarżonemu P. N. (2) nie można przypisać zamiaru dokonania kradzieży plecaka marki</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

	<p>L. koloru granatowego z brązowymi wstawkami o wartości 810 złotych z zawartością tabletu firmy (...).2 koloru czarno- stalowego o numerze seryjnym (...) o wartości 4.400 złotych, które to ustalenia doprowadziły do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 278§1 kk, w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy prowadzi do wniosków przeciwnych, na podstawie którego można stwierdzić, że działanie oskarżonego przybrało postać zamiaru bezpośredniego;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>We wniesionej apelacji podniesiono zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych, polegających w istocie na konieczności ustalenia sprawstwa oskarżonych w zakresie zarzucanego im czynu. To, czy przyjęte w zaskarżonym wyroku ustalenia faktyczne są prawidłowe, zależne jest wyłącznie od tego, czy sprostano określonej w art. 7 kpk zasadzie swobodnej oceny dowodów. Dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne zostały poczynione w wyniku takiej oceny materiału dowodowego, która pozostaje w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a podważanie przez skarżącego tychże ustaleń nie było zasadne. Nie podniesiono takich argumentów, które by wskazały na istnienie po stronie oskarżonych zamiaru zaboru w celu przywłaszczenia.</p> <p>Jak orzekł Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia</p>		

22 stycznia 2015 r., sygn. II AKa 207/15, w wypadku zbiegu podstaw odwoławczych w postaci błędu w ustaleniach faktycznych i obrazy przepisów procesowych, zarzut odwoławczy powinien dotyczyć tylko uchybienia o charakterze pierwotnym, a nie jego następstw. W takiej sytuacji obrońca powinien w apelacji postawić jedynie zarzut obrazy prawa procesowego. Błąd w ustaleniach faktycznych nie powinien stanowić odrębnego zarzutu odwoławczego, ale podstawę do uzasadnienia, że uchybienie przepisom procesowym mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, gdyż doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych (LEX nr 1997507). Stanowisko przedstawione w tymże judykacie podziela także Sąd Okręgowy w Siedlcach.

W tym miejscu należy podkreślić, że sytuacja procesowa oskarżonych była różna, a skarżący w zasadzie nie wskazał na czym miało polegać działanie oskarżonych wspólnie i w porozumieniu. Nie ulega wątpliwości, że plecak został zabrany z basenu przez P. N. (2) i to on zaniósł go do pokoju. Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych okoliczności wskazujących kiedy nastąpiło porozumienie oraz jakie znamiona przestępstwa wypełnić miała oskarżona. Podstawowymi elementami współsprawstwa są wspólne wykonanie znamion czynu zabronionego oraz porozumienie zachodzące między współsprawcami. Istotą współsprawstwa – również z punktu widzenia utrwalonej już linii orzeczniczej Sądu Najwyższego – jest zatem oparte na porozumieniu wspólne działanie co najmniej dwóch osób, z których każda obejmuje

swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich przedmiotowych znamion czynu przestępnego. Obiektywnym elementem współsprawstwa jest nie tylko wspólna (w sensie przedmiotowym) realizacja znamion określonej w odpowiednim przepisie tzw. czynności czasownikowej, lecz także taka sytuacja, która charakteryzuje się tym, że zachowanie jednego współsprawcy stanowi dopełnienie zachowania drugiego współsprawcy albo popełnione przestępstwo jest wynikiem czynności przedsięwziętych przez współsprawców w ramach dokonanego przez nich podziału ról w przestępnej akcji. Natomiast subiektywnym elementem, a zarazem warunkiem niezbędnym współsprawstwa jest porozumienie oznaczające nie tylko wzajemne uzgodnienie przez wszystkich współsprawców woli popełnienia przestępstwa, lecz także świadome współdziałanie co najmniej dwóch osób w akcji przestępnej. Porozumienie to jest czynnikiem podmiotowym, który łączy w jedną całość wzajemnie dopełniające się przestępne działania kilku osób, co w konsekwencji pozwala przypisać każdej z nich również i tę czynność sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca świadomie w popełnieniu przestępstwa (zob. wyrok SN z 24.05.1976 r., Rw 189/76, OSNKW 1976/9, poz. 117). W ocenie Sądu Okręgowego nie mogło być mowy o działaniu oskarżonych wspólnie i w porozumieniu, a ich zachowanie należało oceniać rozłącznie. W tym miejscu należy wskazać, że skarżący nie zakwestionował skutecznie wyjaśnień oskarżonej i nie postawił zarzutu niewłaściwej oceny tych wyjaśnień, które w zasadzie w całości zostały uznane za wiarygodne przez

Sąd I instancji, a to właśnie w tych wyjaśnieniach oskarżona podała, że ona dopiero po wejściu do pokoju z obsługą hotelową, a potem podczas interwencji policji dowiedziała się, że w ich pokoju może znajdować się plecak, który stanowi własność pokrzywdzonego. Nie może być mowy o zamiarze popełnienia przestępstwa przez oskarżoną i to wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym tylko z tego powodu, że małżonkowie razem wracali z basenu do pokoju hotelowego.

W przekonaniu Sądu Okręgowego, oskarżyciel publiczny przecenia oświadczenie oskarżonych o przyznaniu w postępowaniu przygotowawczym do posiadania plecaka. Przede wszystkim, oskarżeni na żadnym etapie postępowania nie negowali tego, że weszli w posiadanie plecaka w ten sposób, że oskarżony przez pomyłkę wziął plecak pokrzywdzonego i zaniósł go do ich pokoju hotelowego. Również złożenie wniosku o warunkowe umorzenie postępowania nie mogło przesądzać o ostatecznym kształcie rozstrzygnięcia. Jak słusznie wskazuje się w orzecznictwie nawet przyznanie się oskarżonego do winy musi być rozważone przez Sąd meriti w następstwie rozważenia całokształtu okoliczności zawartych w tychże wyjaśnieniach i pozostałych dowodach. Procedujący w sprawie Sąd nie może ograniczyć się jedynie do oświadczeń oskarżonego w sytuacji, gdy inne dowody poddają w wątpliwość jego winę. Co więcej, ocena każdego dowodu, również wyjaśnień oskarżonego, jako pozostawiona Sądowi ferującemu wyrok musi być dokonywana z przekonaniem, że oskarżony nie popełnił zarzucanego mu czynu. Dopiero

kiedy przeprowadzone dowody, ich ocena i wyprowadzone z nich wnioski, obalą owe przekonanie – można ferować wyrok skazujący (podobnie Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 20.12.2013 r., sygn. II AKa 439/13, LEX nr 1415931).

Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 3 kwietnia 2018 r. II AKa 73/18 wskazujący, że zamiar sprawcy jakkolwiek jest faktem natury psychicznej, to dowodzenie tego faktu następuje na podstawie domniemań faktycznych, natomiast podstawą tego domniemania mogą być wszelkie okoliczności na podstawie których można wyprowadzić wnioski dotyczący realności wypełnienia obietnic złożonych przez sprawcę. Zamiar choć istnieje tylko w świadomości sprawcy, jest faktem psychologicznym, podlega więc identycznemu dowodzeniu, jak okoliczności ze sfery przedmiotowej, z zastosowaniem odpowiednich zasad dowodzenia bądź wnioskowania i jeśli sprawca nie wyraził swego zamiaru słowami, wnioskuje się o nim z okoliczności zajścia. Ponadto należy wskazać, że do ustalenia treści zamiaru sprawcy czynu zabronionego, a w szczególności stanu jego świadomości, oprócz dającego się dostrzec zewnętrznego zachowania służy również konstrukcja wzorca osobowego, który można by nazwać wzorcem rekonstrukcyjnym. Próbując ustalić stan świadomości sprawcy czynu zabronionego, wspomagalibyśmy się zatem pytaniem – z jednej strony – z czego zdaje sobie sprawę przeciętny człowiek, znalazłszy się w sytuacji oskarżonego, oraz –

z drugiej – na uświadomienie jakich elementów stanu faktycznego wskazuje „zewnątrzne” zachowanie sprawcy, dokładniej zaś jego dostosowanie do warunków sytuacyjnych (K. Lipiński, O dwóch odmianach wzorców osobowych w prawie karnym, RPEiS 2018/2, s. 64). Sąd I instancji wskazał na istotne elementy zachowania oskarżonego wskazujące, że nie można mu przypisać zamiaru dokonania kradzieży, wskazując ja na str.193-194. W tym miejscu należy jeszcze raz podkreślić, że oskarżony wychodząc z basenu zabiera nie tylko cudzy plecak, ale również ręcznik, bo uznaje, że oba te przedmioty należą do niego, oskarżeni nie udają się prosto do pokoju, ale przebywają w szatni przez około 5 minut nie mogą poradzić sobie z otwarciem szafki, następnie znajdują się w recepcji przez prawie 2 minut i prowadzą rozmowę z obsługą. Oskarżony ma cały czas plecak na ramionach założony w sposób widoczny dla innych osób. Po udaniu się do pokoju hotelowego pozostawiają plecak na podłodze, częściowo przykryty porzrzuconymi rzeczami. Z materiału dowodowego wynika, że nie sprawdzają zawartości plecaka, nie otwierają go, aby sprawdzić co wartościowego i istotnego jest w środku, co jest z reguły naturalnym działaniem sprawcy kradzieży. Z wyjaśnień oskarżonych, które nie zostały zanegowane wynika, że oboje dowiadują się z chwilą wejścia personelu hotelu, a potem policji, że szukają w ich pokoju plecaka. Zewnętrzne zachowanie oskarżonych nie wskazywało, że mieli oni zamiar zaboru plecaka w celu przywłaszczenia. Doświadczenie życiowe wskazuje, że taka sytuacja mogła mieć miejsce nawet w sytuacji, gdyby

<p>oskarżeni nie znajdowali się w stanie nietrzeźwości, gdyż zdarzają się sytuacje pomyłkowego zabrania nie należącej do nas rzeczy, gdyż wydaje się nam, że właśnie w tym miejscu ją zostawiliśmy.</p> <p>Niewątpliwie ta sytuacja poruszyła oskarżonych, podjęli próby przeproszenia pokrzywdzonego, szukali z nim kontaktu po zatrzymaniu, ale również i później.</p> <p>Powyższe względy były wystraszające, aby wydać rozstrzygnięcie o ściśle określonym kierunku, spójnym z wyrokiem wydanym w I instancji. Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.</p>		
Wniosek		
- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec braku podzielenia przez Sąd Okręgowy zarzutów skarżącego, brak było podstaw do spełnienia postulatu o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie niniejszej sprawy do ponownego rozpoznania w I instancji.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	<hr style="border-top: 1px dashed black;"/>

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionej w tej sprawie apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Przepis art. 636 § 1 kpk, wobec wniesienia apelacji przez oskarżyciela publicznego, która nie została uwzględniona, nakazywał ustalenie, że koszty procesu - wydatki ponosi Skarb Państwa.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżyciel publiczny		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 15 grudnia 2022r. sygn. akt II K 415/22		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana